

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1932 til 31. Marts 1933.

Forhandlingen genoptoges.

Fuglsang: Til at begynde med kunde jeg ønske at rette en Henvendelse til Udenrigsministeren i Anledning af en, saa vidt jeg kan se, meget uretfærdig Behandling, som en dansk Mand, Jens Buus, der nu bor i Birkerød, har været Genstand for i vort Naboland Sverige. Naar jeg tager mig af den Sag og tillader mig at rette en Henvendelse til Udenrigsministeren, hænger det sammen med, at jeg kender den Mands Slægt. Han stammer fra min Hjemegn og er ud af en overordentlig dygtig Slægt, der har gjort en stor Indsats, landbrugsmæssigt set, i vort Samfund.

Denne Buus købte i 1908 en Gaard i Sverige og sad og svarede enhver sit, indtil han i 1921 tillod sig at andrage om en Skattelettelse. Det skulde han nu ikke have gjort; det er ikke velset, at man er ked af at betale Skat, heller ikke i vort Naboland, og det resulterede i, at Myndighederne, foruden den normale Skat, han var sat i, idømte ham en meget høj Efterbeskatning, ikke alene for det sidste Aar, men for hele 2 Aar. Det var der nu ikke saa meget at sige til, hvis han havde snydt for Skat, men det kan jeg ikke tro, at han har, for efter at Sagen var kommet til Retten — det varede ganske vist længe, Rettens Vej er ogsaa lang og trang derovre, det varede $4\frac{1}{2}$ Aar —, fik han ikke alene den normale Skat nedsat med 22 pCt., men ogsaa Efterbeskatningen med over 80 pCt.

Denne Sag gik baade til Underretten derovre og til noget, der hedder Hovrätten — som jeg for øvrigt ikke kender til hvad er. Men disse Forhold gjorde det saa vanskeligt for Buus at klare sig, at det endte med, at han blev sat under Administration. Der er det i Virkeligheden, det ligger, for samtidig med at han blev sat under Administration, gjorde Landsfiskalen derovre — det er vel noget i Lighed med Politimesteren her — sig til Administrator af hans Gaard og Ejendom. Naar man nu hører, at denne Landsfiskal lidt senere blev idømt 2 Aars Strafarbejde for forskellige Misligheder, bl. a. for Misbrug af betroede Midler, saa har man jo ikke megen Tiltro til, at det var en Herre, der var egnet til at raade over andres Ejendom, og det var det i Virkeligheden heller ikke. Buus har ment, at den svenske Stat

maatte have i alt Fald et vist Ansvar for de Fejl, Statens Embedsmænd begaar, og for den Skade, der er paaført ham i dette Forhold.

Det blev afvist af Svenskerne. Imidlertid fik Buus fri Proces. Det hele er nu endelig afgjort efter 10 Aars Forløb, og Buus har tabt. 10 Aar er jo en lang Tid, og man ser, at ogsaa derovre kan det vare længe, inden der træffes en endelig Afgørelse. Jeg staar her med Dommen. Den siger ikke meget. Den siger, at kgl. Majestæt og Kronen ikke kan anses erstatningspligtige for Skade opstaaet ved den skete Tiltale og de foretagne Skatteansættelser. Derfor afviser Raadhusretten, og Appellinstansen har bekræftet denne Dom. Men jeg kan ikke se rettere end, at Dommen netop er Udtryk for, at man erkender, at der er sket en Skade. Nu er der ingen Vej frem efter svensk Lov, og naar jeg i det hele taget tager Sagen frem her, er det, fordi jeg kunde tænke mig Muligheden af, at Udenrigsministeren kunde finde en Vej til at se, om ikke Svenskerne alligevel vilde raade Bod paa den Skade, Buus har været ude for.

Jeg beder den højtærede Udenrigsminister om at tænke over, om ikke en Henvendelse paa rette Sted kunde have den forønskede Virkning, saaledes at der kunde ske den Mand den Ret, han har fortjent. Det har været ikke alene økonomisk ruinerende for ham, men det har jo ogsaa paa mange andre Maader generet ham, idet han ikke har spekuleret paa andet i de sidste 10 Aar, hvad der naturligvis har paavirket hans hele Velbefindende i høj Grad.

Jeg skal saa vende mig til et andet Spørgsmaal, det er oppe fra min Hjemegn, et Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Fibiger omtalte i Begyndelsen af Finanslovbehandlingen. Det drejer sig om Vildsundfærgen, og jeg melder mig omgaaende og frivilligt som en af det lille Selskab, der i Anledning af, at vi nu skulde være moderne og have en ny Færge mellem Thy og Mors, skulde have en lille Fæstlighed, og det er rigtigt, at vi spiste Smørrebrød og drak Kaffe og raabte Hurra; vi var meget glade ved den nye Færge, den saa nemlig pæn ud.

Allerede den Gang lød der svage Røster om, at Færgen var for lille. Naar der var lovet os en Færge til 8 almindelige Biler, kunde vi dog ikke tro, at det var muligt, at man ikke i Statens Skibsbygningskontor skulde kunne tage Maal til en saadan Færge. Da det viste sig, at man havde skuffet os, sendte vi, der udgjorde det forberedende Udvalg, en Skrivelse til Generaldirektoratet, og vi har ogsaa faaet et Svar, som jeg